

Ο αναστεναγμός της Παναγίας και ο μεγάλος σεισμός της Τουρκίας

[/ Γενικά](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown

Γράφει ο Νίκος Χειλαδάκης,

Δημοσιογράφος-Συγγραφέας-Τουρκολόγος

Τον Δεκέμβριο του 1998, λίγους μήνες πριν από τον μεγάλο σεισμό της Τουρκίας στις 17/8/1999, το νησί των Πριγκιποννήσων, Burgaz, η Αντιγόνη στα ελληνικά, είχε συγκλονιστεί από ένα καταπληκτικό γεγονός. Το νησί αυτό ήταν κάποτε καθαρά ελληνικό, αλλά σήμερα υπάρχουν ελάχιστοι Έλληνες και Τούρκοι από διάφορες περιοχές της Τουρκίας. Το νησί έχει μια ορθόδοξη εκκλησία, τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο, τον αγαπητό μαθητή του Χριστού και της Παναγίας, αυτόν που ο Θεάνθρωπος άφησε όταν σταυρώθηκε σαν τον υιό και προστάτη στην Μητέρα Του. Ο ναός δεσπόζει μπροστά σου καθώς πλησιάζεις στο νησί από την θάλασσα από την Κωνσταντινούπολη. Την περίοδο εκείνη, κάθε βράδυ έξω από την εκκλησία και σε όλη την γύρω περιοχή ακούγονταν έντονα μια αναπνοή αγωνίας η οποία φούσκωνε και ξεφούσκωνε σαν να αναστέναζε. Ήταν ένας μεγάλος αναστεναγμός. Οι Τούρκοι κάτοικοι της περιοχής είχαν ανησυχήσει αλλά δεν.... μπορούσαν να εξηγήσουν το φαινόμενο. Κάποιοι μάλιστα έφτασαν στο σημείο να πάρουν... ιατρικά ακουστικά και αφού πλησίαζαν τους εξωτερικούς τοίχους της

εκκλησίας, προσπαθούσαν να αποκαλύψουν την πηγή των ηχηρών αυτών αναστεναγμών, που τους είχαν αναστατώσει.

Η φημολογία είχε οργιάσει στο νησί αλλά το εκπληκτικό ήταν ότι οι ίδιοι οι Τούρκοι ομολογούσαν ότι ο αναστεναγμός αυτός επρόκειτο για την φωνή της Παναγίας, της Ανά Μαριέμ στα τουρκικά, που ήθελε να προειδοποιήσει ότι επέκειτο μια μεγάλη καταστροφή. Το νέο έφτασε και στην Κωνσταντινούπολη και ένας γνωστός Τούρκος δημοσιογράφος, ο Sadettin Teksoy από το τουρκικό κανάλι STAR, αποφάσισε να πάει στο νησί να ερευνήσει την υπόθεση. Αφού έφτασε εκεί, πήγε στην εκκλησία την ώρα που ο ελληνορθόδοξος ιερέας τελούσε σχεδόν μόνος του τον εσπερινό. Ο Τούρκος δημοσιογράφος αφού περίμενε να τελειώσει η τελετή, τον πλησίασε και τον ρωτήσε τι νομίζει πως συμβαίνει. Ο ιερέας απάντησε πως πραγματικά ακούγεται κάθε βράδυ ένας ηχηρός αναστεναγμός, αλλά δεν ήταν σε θέση να εξηγήσει την πραγματική αιτία, ενώ από το ύφος του έδειχνε πως δεν θα ήθελε να εμπλακεί σε πιθανή πρόκληση προς το θρησκευτικό αίσθημα των μουσουλμάνων Τούρκων. Ο δημοσιογράφος όμως επέμενε και τελικά αφού στήθηκε επί ώρες στο περίγυρο του ναού κατάφερε να μαγνητοφωνήσει το αναστεναγμό ενώ πήρε και αρκετές συνεντεύξεις από Τούρκους κατοίκους του νησιού. Ένας από αυτούς, ο τότε διευθυντής του σχολείου, δήλωσε μπροστά στην κάμερα ότι εδώ και πολλά χρόνια στο Μπουργάζ ζούσαν πολλοί Έλληνες και το νησί ήταν καθαρά ορθόδοξο χριστιανικό, γι' αυτό έχει και μια μεγάλη χριστιανική παράδοση και πρόσθεσε με έμφαση, «Τώρα, ίσως η Παναγία των χριστιανών ήρθε ξανά πιθανώς θέλοντας να κάνει μια παρέμβαση και να προειδοποιήσει ότι έρχονταν μια μεγάλη συμφορά». Αυτά από ένα Τούρκο, (υπάρχουν στο αρχείο μας τα σχετικά video). Και πράγματι η μεγάλη συμφορά ήρθε πολύ γρήγορα. Οχτώ μήνες μετά, μια μόλις μέρα μετά την μεγάλη γιορτή της Παναγίας, της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ο μεγάλος σεισμός στις 17 Αυγούστου του 1999 έπληξε την Τουρκία με πολλές χιλιάδες θύματα. Για τους Τούρκους της Αντιγόνης ο «αναστεναγμός της Παναγίας» ήταν η μεγάλη προειδοποίηση γι' αυτή την επερχόμενη μεγάλη φονική καταστροφή.

Αλλά ο σεισμός αυτός είχε και μια άλλη, πολύ σημαντική και πολύ σημαδιακή διάσταση. Να θυμηθούμε ότι την περίοδο εκείνη, παραμονές του σεισμού, οι ελληνοτουρκικές σχέσεις ήταν στο ναδίρ. Είχε προηγηθεί η κρίση των Ιμίων το 1996 και στη συνέχεια η μεγάλη κρίση του Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Πολλοί πίστευαν τότε ότι οι Τούρκοι ήταν έτοιμοι για την μεγάλη έφοδο προς την χώρα μας. Πράγματι οι πληροφορίες ανέφεραν ότι οι Τούρκοι ετοίμαζαν μια μεγάλη επιχείρηση-πρόκληση στο Αιγαίο με «αιχμή του δόρατος» για την πρόκληση το τουρκικό ναυτικό. Αυτό όμως που επακολούθησε σίγουρά τους χάλασε τα όποια σχέδια τους. Και πράγματα ότι έγινε εκείνο το βράδυ ήταν πολύ σημαδιακό.

Στις 16 Αυγούστου 1999, δηλαδή το βράδυ του μεγάλου σεισμού στην ναυτική

βάση του Golcuk γίνονταν η μεγάλη τελετή αλλαγής της ηγεσίας του Επιτελείου Ναυτικού της Τουρκίας. Στον ναύσταθμο ήταν συγκεντρωμένες αρκετές τουρκικές φρεγάτες, ενώ μεγάλος αριθμός ανωτάτων αξιωματικών του τουρκικού ναυτικού παρακολούθησαν την τελετή. Γύρω στις 3 η ώρα μετά τα μεσάνυχτα άρχισαν οι σεισμικές δονήσεις. Εκείνη την στιγμή και ενώ οι περισσότεροι στην βάση ησύχαζαν μετά τις τελετές, αυτόπτες μάρτυρες ανέφεραν ότι είχε παρατηρηθεί μια μεγάλη πηγή φωτιάς να ξεπηδάει από το έδαφος πολύ κοντά στην ναυτική βάση και σε μεγάλο ύψος. Μέχρι σήμερα κανείς από τους ερευνητές δεν μπόρεσε να εξηγήσει την αιτία και την προέλευση αυτής της φωτιάς. Το κυρίως κτίριο της βάσης κλονίστηκε συθέμελα και αμέσως κατέρρευσε από τις σεισμικές δονήσεις με ένα τρομακτικό και ανατριχιαστικό θόρυβο εν μέσω κραυγών απελπισίας. Στα ερείπια του έθαψε ένα μεγάλο μέρος της αφρόκρεμας του τούρκικου ναυτικού. Όπως ανέφερε με επίσημη ανακοίνωση το τουρκικό Επιτελείο Ναυτικού από τον σεισμό και την κατάρρευση της βάσης βρήκαν ακαριαίο θάνατο δυό ναύαρχοι, 27 ανώτεροι αξιωματικοί, 136 υπαξιωματικοί, 82 ναύτες, 9 ναυτικοί εμπειρογνώμονες, ένας μαθητής της σχολής Δοκίμων και 126 «ειδικοί εργάτες» της βάσης. Σύνολο 441 άτομα θαφτήκαν κάτω από τα ερείπια της μεγαλύτερης ναυτικής βάσης της Τουρκίας εκείνης της εποχής. Αντιλαμβάνεται κανείς ότι το χτύπημα ήταν καίριο σε μια περίοδο που το τουρκικό ναυτικό ετοιμάζονταν για την μεγάλη εξόρμηση της πλήρης επικράτησής του στο Αιγαίο και σίγουρα θα χρειαζόνταν πολλά χρόνια για να ανακτήσει τις δυνάμεις του από το χτύπημα αυτό. Τα ερωτήματα όμως παρέμειναν για την ναυτική βάση του Golcuk και την παράξενη μεγάλη λάμψη που προηγήθηκε δευτερόλεπτα μετά την κατάρρευση μέσα σε εκκωφαντικό θόρυβο του κεντρικού κτιρίου της βάσης. Αξίζει να σημειώσουμε ότι οι Τούρκοι δεν επέτρεψαν κανένα ξένο σωστικό συνεργείο να πλησιάσει στην βάση, ενώ είχαν μεγάλη ανάγκη καθώς κάτω από τα ερείπια της βάσης ακόμα αγωνίζονταν να σωθούν εκατοντάδες αξιωματικοί και ναύτες και φυσικά κανένα δημοσιογράφο να βγάλει φωτογραφίες από την καταστροφή. Μόνο ορισμένα Ισραηλινά, «ειδικά εξοπλισμένα» συνεργεία, είχαν τότε την δυνατότητα πρόσβασης. Οι εξηγήσεις που είχαν δοθεί τότε αλλά δεν έγιναν πιστευτές, ήταν ότι δεν ήθελαν να δούνε ξένες κάμερες τις εγκαταστάσεις της βάσης. Γεγονός ήταν ότι στα ερείπια της ναυτικής βάσης θαφτήκαν οι τότε υπερφίαλες τουρκικές φιλοδοξίες για την «μεγάλη επίθεση» κατά της Ελλάδας, μια μόλις μέρα μετά την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου.